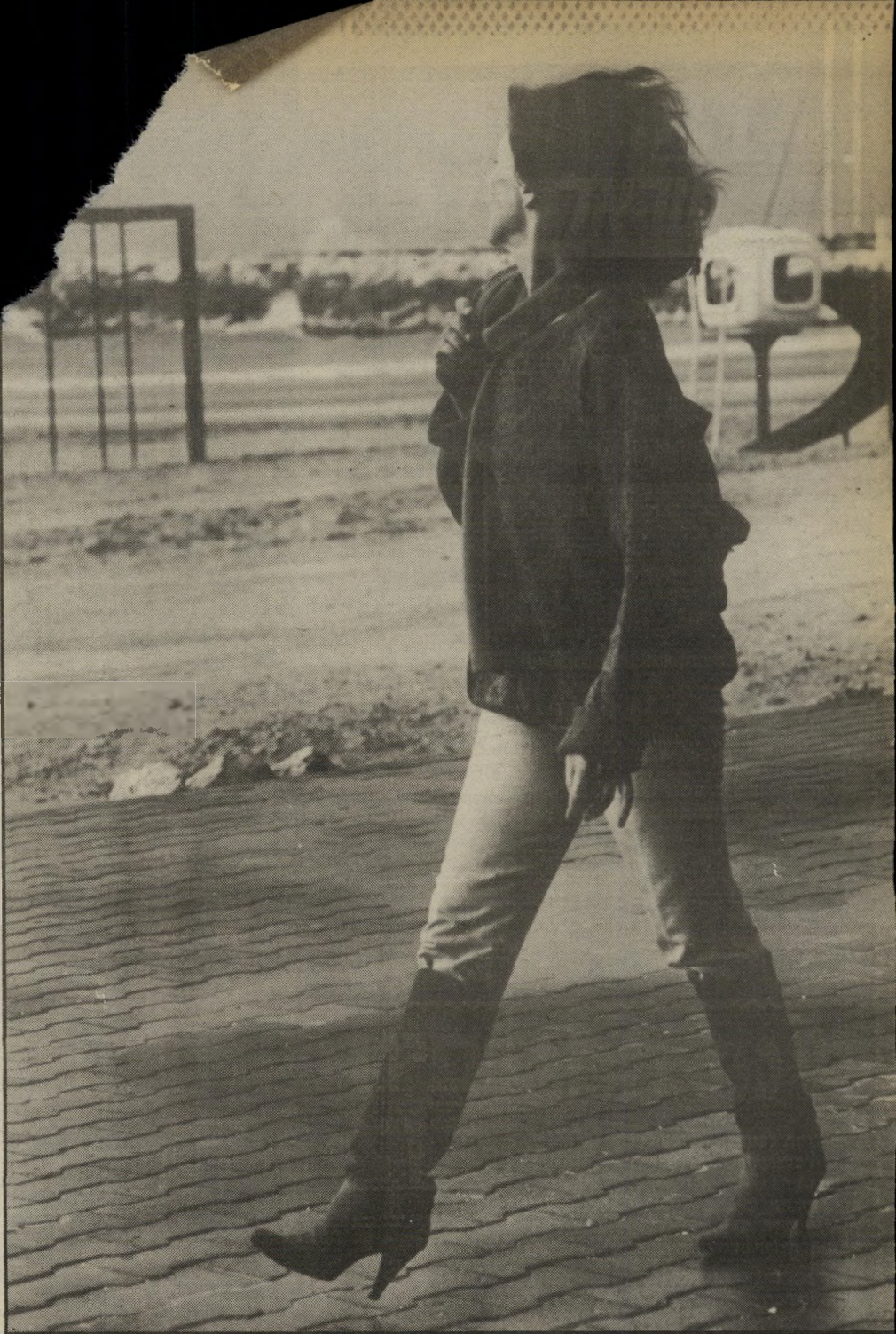

מדת

שנים עם משוררת. אחרי שניצחתי את האשה הזאת, ידעתי שאני יכולה לכל אשה. נאבקתי על אהבתי בזה שלמדתי את הכל על המין. הבנתי שבמין יש כוח גדול. למדתי להיות אשה. זאת הבשור רה שלי גם לנשים אחרות שרוצות להחזיק בגבר שלהן. מה גם שאותה משוררת היתה יפהפיה. כשרדליה גוטמן התחילה ברומאן שלה עם יענקלה, בזמן שהוא עסק

רכילותי מרכזי בכוהמה הישראלית, ושהילך בארץ במשך שנים: אהבתו של שבתאי עם אשת הטלוויזיה והרדיו, המפיקה דליה גוטמן. בשיחה איתי סיפרה על כך לראשונה. מהרגע הראשון, כשהתחיל הרומאן בין יענקלה ודליה, ידעתי על זה. הבנתי שהאהבה שלה מחניפה לו. אבל דליה לא סיכנה אותי מעולם. לרומאן שהיה לא היתה שום משמעות. כשהיה אומר שהוא הולך אליה, אפילו

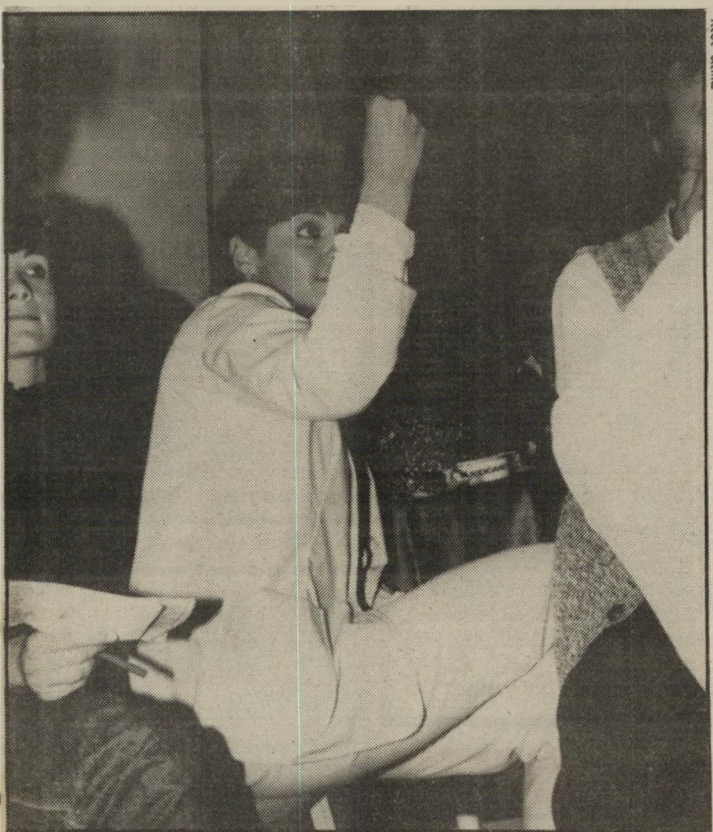
עדנה שבתאי, אלמנת הסופר שעורה סערה רכילותית בסיפרה החדש, מדברת בפעם הראשונה על פרשת האהבה של בעלה

יעקב הודיע לי שלדליה נולדה בת, ושהוא גמר איתה. בשבילי זה היה מספיק. כך סיפרה לי השבוע עדנה שבתאי. עדנה הפכה בימים אלה לכוכבת התיקשורת, הרכילות ועולם הסיפורת. סיפרה, הרי את, אול תוך כמה ימים. מהדורה שניה עומדת לצאת תוך זמן קצר. הספר, הכתוב בגוף שלישי, עורך ויכוח עצום. זהו ספרי-ביכורים של אשה, המתקרבת לגיל ה-50, שחיתה בצל בעלה הסופר, יעקב שבתאי, עד מותו. כל עוד הסתפקה בהוצאת סיפורו של בעלה אחרי מותו, לא היתה מוקד של ביקורת. אולם כאשר פירסמה את סיפרה שלה, סערו הרוחות. בעיני מבקריה — ביניהם קיצוניים ביותר — הרי זה ספר רכילותי, אכסהיביציוניסטי, שבו מנצלת האשה את זכר בעלה ושמו הטוב. לדעתי זהו ספר אמין של אשה בוגרת ומעניינת. בעלת דיעות מיוחדות ורגש רב.

יעקב, עדנה ובתם. הכי הרבה סבלתי מן השתיקות...

במין יש כוח ספר אין עדנה מזכירה כלל את הנושא שהיה במשך שנים סיפור

מפיקה דליה גוטמן ידעתי שזה נגמר!

בהצגה הלוך הלכה החבריה. הייתי עסוקה באוניברסיטה. למדתי הדרכת תנועה אצל נועה אשכול בסמינר הקיבוצים. חוץ מזה עברתי כמישרה מלאה כמורה בחטיבת הביניים ביפו. יענקלה היה אחרי התקפי לב. השי תרלתי מאוד שלא להרגיו אותו. אבל הוא שגא את זה שאני לומדת. היו או שנים קשות בינינו, והיתה בינינו התרחקות. זאת היתה קרקע מצויינת לרומאן עם דליה. אני לא הייתי מעורבת בכוהמה, ולא שמעתי רכילות. על הרומאן ידעתי מפיו. כשסיפר לי שלדליה ילדה, ידעתי שהרומאן ביניהם נגמר.

לא שמתי לב. לא הרגשתי שזה חשוב. במשך 27 שנות נשואין היו לנו משברים קשים. הכי הרבה סבלתי מימיה השתיקה. הוא היה מטוגל שלא לדבר איתי במשך ימים. עברו שנים עד שלמדתי להילחם בזה. בהתחלה פחדתי לדבר. הבנתי שעליי להראות לו שזה לא איכפת לי. פעם החלטתי להפסיק לדבר איתו. לא דיברתי איתו כמה ימים. זה עזר. הוא הבין איד מרגיש בריווג כשלא מדברים אליו. לא הבנתי מדוע הוא מפסיק לדבר. משהו הרגיו אותו. וכשעס, שתק. רק פעם אחת במשך כל שנותי הנשואין שלי עם יעקב הרגשתי שאני עומדת לאבד אותו. זה היה בתקופה שבה גרנו בקיבוץ, מרחביה. הוא התאהב וניהל רומאן במשך שלוש

לדליה לא עזב את הבית אף ללילה אחד. כשהסתכסכנו, היה הולך לבית הכרם.